

Ranhojička

Jako by nestačilo, že batoletí lezou zuby a autobus zažil nejlepší časy v minulém století. Před chvílí odešla klimatizace a dusno uvnitř se dalo ukusovat.

Sofie zemdleně přivírala oči a snažila se nevnímat řev desetiměsíčního uzlíčku vedle sebe. Nevlnost vyvolávána ostrými zatáčkami jí násobila bolest hlavy a ostrov Lesvos jako by neměl jiné silnice než klikaté. V uplynulých několika hodinách vyzkoušela vše z toho mála, co o dětech věděla, aby to své utišila, ale dcera ani její chrup si nedaly říci.

„Jako matka stojím za houby,“ napadlo ji a téměř fyzicky cítila pohoršené a vyčítající pohledy ostatních cestujících. „Myslela jsem si, že všechno bude jednodušší...“

Oxana se na ni dívala z vedlejšího sedadla plna účasti. Pak se naklonila přes uličku a položila své velké vráscité dlaně dítěti na hlavu. Sofie ji mlčky pozorovala, připravena zasáhnout, kdyby dceři hrozilo nebezpečí, ale batole se okamžitě uklidnilo, zamrkalo a usnulo.

„Jak jste to udělala?“ zeptala se Sofie a pozorně si tmavou ženu prohlížela. Nepamatovala si, že by ji v letadle nebo při nastupování do autobusu viděla, i když v černých šatech se stříbrnými prsteny a černými náramky nevypadala jako ostatní turisté. Ve výstřihu se jí houpal jantarový ovál.

„Není v tom žádné kouzlo,“ řekla Oxana a v její češtině byl slyšet slabý přízvuk, který Sofie nebyla schopna zařadit. „Jen trocha soustředění. A nejvíc zabírá to, že jsem cizí.“ Usmála se na Sofii.

„Zkuste usnout.“

Jako by to bylo tak jednoduché, chtěla odpovědět Sofie, posledních deset měsíců se nevyspala. Ale když se zadívala do tmavých očí sousedky, cítila, jak je unavená, a hlava jí klesla.

„Tak,“ pomyslela si Oxana. „Teď klimatizace, potom tank a kameny.“

--

Sofie se probudila se, když autobus zastavil na kraji městečka Sigri. Ostatní turisté vystoupili a vydali se do mírného kopce k hradu. Oxanu nikde neviděla a cítila se podivuhodně osvěžená.

„Pěkně bláznivý nápad“, pomyslela si, když sestupovala po schodech z autobusu s dcerou v náručí. Hornatý ostrov patrně nebyl ideálním místem pro osamělou matku, ale před dvěma dny měla pocit, že musí vypadnout. Kamkoli, jen pryč z Prahy, z malého dusného bytu a co nejdál od něj.

„Sama si ani nezařídíš dovolenou,“ volal na ni, „jsi úplně k ničemu!“

Koupila první last minute a okamžitě odjela.

Vystoupala k vrcholku hradu a rozhlédla se kolem. Zdálo se jí to nebo skutečně pod sebou viděla vršek tanku zarostlého v kopci? Pomalu otáčel věží, až dělo ukazovalo přímo na ni.

„Chtěla bych mít sílu se k němu nevrátit,“ uvědomila si, ale věděla, že ho nedokáže opustit.

Klopýtla přes kámen, kterých tady bylo všude plno. „Zvláštní tvary,“ pomyslela si, sopečná hornina tolika barev a struktur. „Pár si jich odvezu domů,“ napadlo ji, špatně došlápla a upadla. Dvě tmavé paže zachytily dítě, které upustila, když pudově natáhla ruce před sebe. Vděčně pohlédla na Oxanu a blesklo jí hlavou, jak vhodně se tady objevila.

Pokusila se vstát a bolestí se jí zatmělo před očima. Noha nebyla zlomená, ale vykloubený kotník bolel tak, že nebyla schopná se postavit.

Oxana položila dítě na zem a sedla si do prachu a kamení vedle Sofie.

„Uvolni se a na nic nemysli,“ řekla.

Sofie bolestí ani nedýchala. Oxana jí položila ruce na kotník a zavřela oči. Sofie se snažila nerozbrečet a soustředila se na Oxanin vrásčité obličej. Najednou začala bolest ustupovat. Sofie s údivem pozorovala slzy tekoucí ze zavřených očí a obličej staré ženy zkřivený bolestí. Těžce dýchala, jak s ní zápasila.

Sofii se nadechla a bylo jí báječně. Usmála se na vedle sedící dceru a ta úsměv opětovala.

Pomohla Oxaně vstát. Na jazyku měla tolik otázek, ale žádnou nevyslovila. Zavěšeny do sebe sešly k autobusu. Uvnitř byl příjemný chládek. Připoutala dceru k sedadlu, průvodkyně spočítala turisty a autobus se rozjel. Oxana na ni ze sousedního sedadla povzbudivě hleděla tmavými očima plnými bolesti a pochopení.

Sofie se cítila jako opilá a nebyla si jista, co je sen a co skutečnost, jen už věděla, že se k němu a do jeho bytu nevrátí. Pohnula nohou a udivilo ji, že necítila žádnou bolest.

„Díky,“ zašeptala do chladivého proudu vzduchu a usnula.

--

Když autobus zastavil u hotelu, bylo sedadle přes uličku prázdné. Batole klidně spalo vedle ní a na tmavé šňůrce kolem krku se mu houpal oválný jantar.